

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 30. szám.

Ára 4 fillér.

1914. július hó 26.

Menjen nyaralni Belgrádba.

Minthogy arról panaszkodik,
Hogy elfásult, hogy blazirt,
Hogy petyhüdtek idegei
S hogy nem talál arra irt,
Ki nem hozza a sodrából
Se nyerevény, se zsába, —
Menjen kérem, menjen kérem,
Nyaralásra Belgrádba.

Hiszen uram, ugyis hallom,
Nyaralni megy nemsoká,
Böngészte a sok prospektust
S nem döntött még, hogy hová,
Egyik fürdő meleg önnek,
Másik hideg, derága,
Menjen kérem, menjen kérem,
Nyaralásra Belgrádba.

Ne menjen ön Radegundba,
Norderneybe, Füredre,
Ne Osztánba, Gyopárosra,
Nincs ön arra születve,
Tengerben ne lubickoljon,
Ne guggoljon a kádba,
Menjen kérem, menjen kérem,
Nyaralásra Belgrádba.

Ott önnek a gyógyulásra
Lesz bőséges alkalom,
Meggűnik a fásultsága,
Lesz ott elég izgalom,
Jó bombával traktálják ott,
Hurkot vetnek nyakába,
Menjen kérem, menjen kérem,
Nyaralásra Belgrádba.

Nagybajuszu komitácsik
Szép gyöngéden kezelik,
Fejét kissé megkoppantják
És a bőrét leszedik
S megfürdetik langyos vérben,
Sajátjában kis kába, —
Menjen kérem, menjen kérem,
Nyaralásra Belgrádba.

Nem is kerül innen sokba,
Oda váltson csak jegyet,
Véglegesen ott marasztják
Barátságos emberek,
Irjon, hogyha majd a golyó
Bent lesz becses hasába, —
Menjen kérem, menjen kérem,
Nyaralásra Belgrádba.

Bélelt boritéku **OCEÁN** LEVÉLPAPIROS

a jelenkor legjobb levélpapírosa, mely az egész országban általánosan el van terjedve és árai a legmérsékeltebbek. Raktáron és mindenkor kapható négy különböző, igen tetszetős alakban 10, 50 és 100 darabonként csomagolva KOVÁCS ANTAL papirkereskedésében.

BUCZURI

nem kamélja a tisztujjitást.

Vakuljak mög, ha kaméloom ezt a tisztujjitást, ha így kezdődik, inkább dzsaljon rá a bénga az egész választásra, hisz ennél lácsóbb lött vóna, ha elavélunk egy kis tapasztásra, legalább kis lóvét láttunk volna, így mög egy kis kandész halpaprikáson kívül még egy buznyárét se dikhéltunk a bárészté bankéton.

Sum mán tatám, a Jóska a bécsületös mög akarta hájéltatni a sok halat, hát szögény lelkünk elávelünk mult szombaton a Rákóczyba, dzsanéltuk, hogy hát majd ott lösznek a hulaj gádzsók, mög a puró rajok oszt keresünk egy kis lóvét, úgy is zálogba déltuk mán minden holminkat, amióta a gyász tartott, na szinyél egy csöpp hájélni való sé otthon. Márkus mög, hogy nincs kereset, hát kasüki lösz, ha hitelbe kérünk egy kis márót vagy tárgyét.

Fölkészülünk oszt, vakérelom a Babur csávónak, a Tacsinak, Gicinek, Pacalinak, mög a Bódi Mári gyerökinek, hogy dzsaljunk le a Rákóczyba, sukár kereset lesz, tán még lácsóbb, mint a ligetbe vót a jó multkoriba, amikor a város gazdája tartotta a nevenapját Pétör-Pálkor. Jaj, eszem a mujóját annak a Pétör gazdának, de lácsó manus, az Isten is városgazdájának teremttötte, ha rajtam állna, gyógyuljon be a szám, ha nyomba mög nem választanám. Kaméljuk is ütöt Bécsbe mög Honvédba, mert ü eresztötte lé a vizet, osztán mög potyénél a romnak, ha basavéltat, nem úgy, mint a szégedi manus, hogy táncol oszt nem fizet.

Hát mondom mán, hogy léavélunk a bandával a Rákóczyba, várjuk, de várjuk ám a hulaj gádzsókat, majd csak ávilnak. Várunk-e hát, de várunk ám.

Elmulik 9, 10 óra, két kupcihéron kívül még senki sé avélt.

Na, mondok, a bénga dzsaljon Jóskának a mejje két bimbójára, minket ugyan ide rëndölhettek. A hulaj gádzsók közül nem avélt egy tag se. Jánosul, a birtásról is látom, csurog a veriték, egyre-másra villog kifelé a korcsma ajtóján, de csak nem avél senki a bankétra, már pedig a jó kis halak nagyon, de nagyon is megfőzödték.

János azt kérélta, hogy neki tulajdonképen mindegy, ü léfözte a halakat, léfözi Jóskát is, ha máskép nem, hát potyénész a hal árát, mink mög ha mán így történt, essünk neki, oszt hájéljunk.

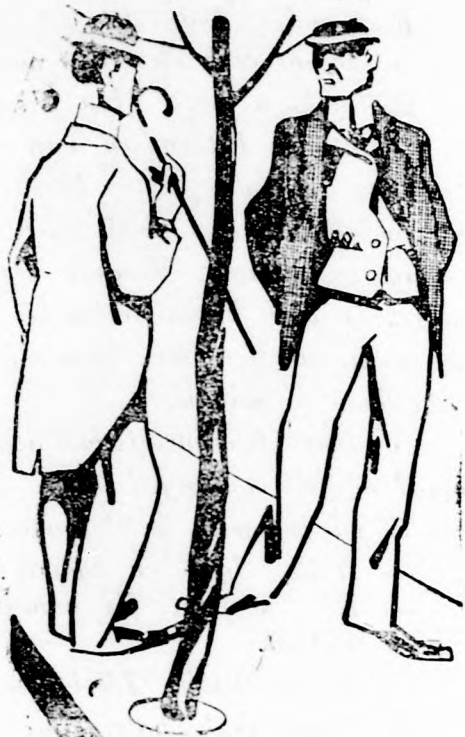
Mit vót, mit tönni, nekiesünk, hájélunk ám úgy igazán. A Babúr gyerök möghájélt ha nem hazudott, 4 porciót, elég lött vóna 8 szavazó részére. Én is jól behájéltam, hogy elég lösz égy darabig, de csóréltam is, 3 jó kis testös halat haza vittem a romjemnek mög a kis csávóknak, hogy hájéljanak mán ük is égy kis jót, ha már lóvét égyet se láttunk.

Hát ilyen ez a tisztujjitás-féle bankét, verje mög a dévla . . . Ha így indul, Jóskának is jobb ha vissza indul, né kívánnya a szögény cigány kárját, pedig úgy dikhéltam, nagyon neki készült a szónokolásnak, mert még azt a sukár szakálát is léborotváltatta, de ü ha ki potyénélja is a hal árát, mög marad benne az, a mit el akart a bankéton vakérálni, mink a halon is túltetünk.

A FELVILÁGOSÍTÁS.

I d e g e n: (Végignéz egy pompás halotti menetet, s megszólít egy inast):
Nem tudod, hogy kit temetnek?

I n a s: Hogyne tudnám! Azt, aki az első kocsiban fekszik.

Az örökség.

— Hallottad, X. szépen örökölt a szüleitől.

— Ugyan? Hisz semmijök sem volt.

— Pedig örökölt — hátgerincsvadást és agylágyulást.

THÉMÁK,

amelyekről mindenkinek jogában áll írni.

Itt az irás. Egy makói elegáns gavallér (a nevét nem muszáj „mindenkinek tudni, elég, ha én“ tudom), mint egy gavallérhoz illik, hevesen udvarolt egy makói kislánynak. Az udvarlásból meleg szerelem fejlődött, sőt az ifjú even sem elégedett meg, hanem házasságot ígért a kis angyalnak. A kis angyal azonban úgylátszik nagy praxissal rendelkezhetik ezen a téren, mert a szerelmes szeladont, házassági ajánlatával együtt, kinevette! Mit tesz ilyenkor egy

igazi kék vérü gentry? Nem megy a falnak bánatában, mégcsak a Purcsi mestert se juttatja ebben a szükös világban egy kis vágott dohányhoz, hanem komoly arcot vágva odaállott a leány elé:

— Hát nem hiszi, kérdezte, hogy elakarom venni feleségül?

— Nem — felelte a leányka!

— Hát tudja mit, *írást adok róla*, hogy elveszem és ezzel kirántott zsebéből egy „írást“, amelyből a következőket sikerült „a Dongó munkatársának elolvasni“!

„Alulírott Éretlen József ezennel becsületszavammal fogadom, hogy Aranyos Juliskát (mundjuk így hívják az imádottat) két év mulva elveszem feleségül. Ezen idő elteltéig az én aranyos Juliskám senkire át nem ruházható, se senki által levetkőzésre nem csábítható . . .!“

— A leányka zsebre tette az írást, de nem nyilatkozott, hogy hajlandó-e a szerződés pontjainak megfelelni . . .! Arckifejezése után ítélve arra a megálapításra jutottam, hogy talán belemenne az üzletbe, ha a szerződésben nem foglaltatna az a sérelmes pont: „hogya két évig senki által levetkőzésre nem csábítható . . .!“

— *ám — re.*

ÜZLETI TITOK.

Főnök (a cégtárshoz): Azt a Kohnt el kell bocsátanunk, minden egyes vevőnknek az mondja, hogy én számár vagyok.

Cégtárs: No, najd én beszélek vele és egyszer s mindenkorra szigoruan megtiltom neki, hogy az üzleti titkokat kifecsegeje.

Mindenféle hivatali, iskolai, énekes- és imakönyvek bekötését díszes kivitelben, címaranyozással és márványozással a legjutányosabb árak mellett készíti **KOVÁCS ANTAL** könyvkötészete.

ADÓ-ROMÁNC.

Kánikula közepébe
Fű, fa, virág elszáradt,
Csak a csak az adóvető
Bizottság az nem fáradt,
Elővett az szökét, barnát,
Gesztenyeszint, vereset
S kivallatta, kigyóntatta,
Hogy mennyi a kereset.

Kánikula közepébe
A K-betű kiválik.
A bizottság elejébe
Mátyás költő beállit.
Mit keres ön egy éven át?
Kérdik tőle kegyesen.
Én instállom az elveszett
Boldogságom keresem.

Számol-számol a bizottság,
Gyököt is von, szoroz is:
Az elveszett boldogságnak
Tíz percentje mennyi is?
Kihirdetik végre-végre
És a költő hüledez:
Hét korona hetven fillér
Az adója. Főlebbez? (ón.)

ELŐRELÁTÁS.

Egy csanádmegyei falu jegyzője járt
benn a napokban Makón és találkozott
az egyik falujabeli gazdával a város-
háza előtt.

— No mi az János bácsi — szó-
litotta meg a jegyző a gazdát — miért
olyan rosszkedvű?

— Jaj, jaj, van okom rá jegyző ur!

— Mi történt?

— Hát itt a rendőrségen megbün-
tettek. Tíz korona strófot huztak rám,
mert egy kis vizet találtak a tejben,
amit Makóra hoztam.

— Baj, baj, de még megbirja azt
a tíz koronát János bácsi a vagyonából!

— A tíz koronát csak megbírom,
de legközelebb biztosan a duplájára
büntetnek meg!

Nyári mulatozás.

Rossz máju emberek azt mondják,
hogy a telefont csak életünk megrövidíté-
sére találta ki a nagy Alva Tamás. Má-
sok szerint nem Edisonban van a hiba,
hanem az uristenben, aki kivette Ádám
egyik oldalbordáját s abból telefonos kis-
asszonyt is teremtett. Vannak végül olyan
emberek is, akik kiváló örömeiket lelik a
telefonban, mint nyári humor-tényezőben
a következő formában.

A jámbor telefonelőfizetőt délután egy-
negyed négytől egynegyed ötig a legédesebb
álmából odacsöngetik a telefonhoz.

— Halló! Igen, én vagyok!

— Itt a központ. Ki akarjuk pró-
bálni a telefont.

— Kérem, tessék. Jól hallok.

— Tessék csak hátralepni kettőt és
kimondani ezt a szót: h e r e p f e d é n y.
Lehetőleg orrhangon.

— Igen . . . Köszönöm . . . Ujra
. . . kissé halkabban . . . Hangosabban
valamivel . . . Ugy . . . Most tessék még
hátrább menni.

— Már nem lehet. Nem elég hosszú
a zsinór!

— Tessék a diványra állni és
mondani: herepfedény . . . Most feküdjön
a földre és mondja halkan . . .

A boldogtalan előfizető, aki aggódik
a telefonja miatt, szót fogad, mint a be-
dresszirozott kutya. Hajlong, izzad, hörög,
nyöszörög tíz percig, aggódó családja kö-
rülállja s alig várja, hogy ott hagyja a
telefont, mert látják, hogy mentőket kellene
hívni, — mikor a telefonból hangos kaca-
gás hallik:

— Szervusz cimbora, tán elég is lesz
már a fedényezésből.

. . . Hát ilyen nyári mulatozás kez-
dődik most Makón. Nyilván a téli viz-
viccek folytatása gyanánt. Mert a fölsen-
getett ember úgy tölti bosszuját, hogy ő is
kipróbálja a barátja telefonját.

Fürdő-ankét.

Dr. Izgága, a közismert fürdővendég, a napokban meghívót kapott. Izgága kíváncsian bontotta fel a levelet, melyben ez állt:

Dr. Izgága Jeromos urnak. Pénteken tartandó fürdő-ankétre ezennel megidéztetik.

Fürdőbizottság.

Pénteken ugyan Buza Pista bácsi boncasztalára érdekes boncolási eset volt kitűzve, ugyanis az újra választás alá kerülő tisztikar került bonckés alá, párolgó halpaprikás és afajta jó gyoroki szürés csapolása mellett, mindamellett dr. Izgága pontosan megjelent a kitűzött időre a fürdő-bizottság elnökénél.

— No, megjött? üdvözölte szívélyesen az elnök. Hát akkor mindjárt mehetünk is a helyszínére. A bizottság figyelemmel kísérte az ön észrevételeit, amelyeket az uszoda dolgában a Dongóban szellőztetett és elhatározta, hogy az ön társaságában tekinti meg az uszodát. No, kotródják már, mars!

Dr. Izgága nem ismételtette a szíves kínálást és megindult az uszoda felé, amelynek belsejéből zagyva zshivaj hallatszott.

Kaptafa mester és legénysége akkor huzta ki a vízből aznap épen a harmadik uszóbajnokot.

— Katonadolog, mondta a bizottság elnöke. Elvégre egy uszóbajnokot nem menthetnek ki egy összedült ház romjai alól; egész stilszerű, hogy az uszóbajnokot vízből huzzák ki.

Akkor már az uszoda hidján voltak és dr. Izgága alatt veszedelmesen recsegett a padló.

— Csak nem kell félni. Azért, hogy recseg, még nem szakad le, he-he, mondotta jóízűen a bizottság elnöke.

— Nem is magamat félttem, szólt dr. Izgága, csak úgy elgondolom, hogyha, amitől Isten óvjon, ez a tákolt alkotmány, amelyet most állandóan ostromol a megdagadt víz, össze talál dűlni akkor, mikor a kabinok tele vannak vetkőző és öltöző gyerekekkel és férfiakkal... Elvégre Makón egy új ház is összedült már, mért ne dűlhetne össze ez a vizi-ke-trec... Hát csak erre gondoltam.

— Smarn, mondta az elnök. Gyermekes aggodalom. És különben gondoskodva van.

— Igen! Mérnökileg állapították meg az uszoda biztosságát!?

— Azt nem. Hanem minden kabinban van egy szalmaszál, amelyen összedülés esetén a kabinban rekedtek mindaddig lélekzetet vehetnek, míg segítség érkezik.

— No, van-e még üres kabin? kérdezte az elnök Kaptafa mestert, aki lepedői között szalutálva várta a magas látogatókat.

— Jelentem alássan, már csak a torpedó kabinok üresek.

— Torpedó kabinok?

— Így nevezzük, kérem, a víz alatt járó kabinokat.

— No, hát nézzük, szólt az elnök, megindultak a lengő deszkaszálon, melynek végétől a vízbe dobott tégladarak alkották a járdát.

— Mi kifogása van ez ellen? kérdezte az elnök. Ez egyensúlyozásra és lélekjelenlétre szoktatja a fiatalságot. Az pedig, hogy várni kell az üres kabinokra, szintén jó, mert türelemre oktat. Ez különben is hozzátartozik a fürdő gyógy-elvehez...

— Mi ez a gyógy-elv? érdeklődött dr. Izgága.

— A gyógyelv: a türelmi alap. A mai kort általában, az idegesség jellemzi. Mi az idegesség alapja! a türelmetlen-

ség. Nos, minálunk minden türelmi alapon áll. Türelmi alapon járnak az omnibuszok, türelmi alapon történik a vendéglői kiszolgálás, türelmi alapon vannak megszabva az ételárak, a fürdőárak, türelmi alapon van lefektetve villanyvilágításunk, türelmi alapon áll a piac-terünk, melyből kivételt egyedül csak „a tejpiac képez — célszerű beosztásával,” türelmi alapon tartózkodik végül minden vendég, akit megtűrünk. Tiszta dolog. No itt egy üres kabin. Tessék bemenni, hogy egy kis viz is van benne? Ja kérem, ez vis major, ami azt jelenti, hogy nagyobb a viz. He-he.

— He-he, nevetett udvariasan dr. Izgága. Műfordítani tetszik? Az embert itt belefördítják a vízbe és az urnak műfordítani tetszik. A kabinokra azonban nem tetszik gondot fordítani, mi?

— Mit hogy nem! Ez egy nem megfelelő kabin? Ebben a kabinban minden szükségletét megtalálja az ur.

— Igen, sőt még az előbbi vendégét is, szölt dr. Izgága, benézve a kabinba, miközben enyhe undorral tette be az ajtót. (ÓN.)

Mit ír erről AZ EST?

Minden országos, minden közérdekű kérdésben, ez Magyarországon az első kérdés, mert mindenki tudja, hogy amit valamiről AZ EST ír, abban a kérdésben az az igazság, az a közvélemény, az a leghelyesebb szempont.

Amit AZ EST ír, azután Magyarország legjobb újságírói mennek szerte a világon, felkeresik az eseményeket ott, ahol azok történnek, a gyárakban, a tanácskozási termekben, a diplomaták szobájában, a csatatereken, a szerencsétlenség színhelyén; mindenütt, ahol ember nyomoruságának és dicsőségének küzdelme lejátszódik.

AZ EST mindenütt ott van, ahol valami történik, azt akarjuk tehát, hogy ahol csak Magyarországon érdeklődnek az iránt, hogy mi történik a világon, legyen szintén ott AZ EST, mert a mellett, hogy ez igazán európai színvonalu napilap a leggyorsabban ér el hozzánk, előfizetési ára is minimális, mert három hónapra csak 4 korona 50 fillérbe kerül. Mutatványszámot lapunk olvasóinak szívesen küld AZ EST kiadóhivatala, Budapest, VII., Erzsébetkörút 20.

HALPAPRIKÁSI!

Az ujonnan átalakított **Város-
ligeti mulatóban** kellemes
szórakozást nyújt **vasárnap**

ÉRDEKY JÓZSEF

vendéglős, miután fényes tűzi-
játék, léggömb feleresztés és
egyéb mulatságos dolgok szem-
lélésében részesíti az üdülni vágyó
közönséget. Jó tamburazenéről és
tisztán kezelt italról gondoskodva

Vasárnap délután és este!

Látnivaló.

A Baross-parkban most hozzák
rendbe apránként azt a sok felfordulást,
amit a három hét előtti parkünnepély
okozott. Tegnap egy aradi ur déltáj-
ban letelepedett az egyik padon és hű-
sölt. Előtte a fűben egy fiueska ült és
oly mereven nézett a padon pihenő
urrá, hogy végre annak is feltűnő a
dolog és megszólította a fiueskát.

— Kis fiam, miért nem mégy ját-
szani a többi gyerekek közé?

— Nem akarok — felelt a kis
báméskodó.

— Ugyan, ugyan, egy ilyen kis
fiu csak szeret játszani.

— Szeretek, de azért nem me-
gyek.

Az uriember már ideges lett és
kellemetlenül fészkelődött a padon.
Egyszer a kis fiu habozva megszólalt:

— Én már elmennék játszani, de
legyen szives a bácsi és keljen előbb
föl.

— Keljek föl? Miért?

— Mert az előbb itt volt egy má-
sik bácsi és befestette a padot, ame-
lyiken a bácsi ül. Most szeretném látni,
hogy — fogott-e a festék?

JELENET

az Ember Komédia-jából

Bizottság:

Este-reggel összeteszem kezemet,
Hogy listába foglaljam a nevedet.
Este-reggel magam vagyok idebe,
Szép választó gyere be már, gyere be.

Választó:

Amerre én járok, még a fák is sirnak,
De engem listába ugyan be nem irnak.

Bizottság:

No-no, drága választópolgár,
Apropó, hogyléte mint szolgál!
Mint szolgál drága egészsége,
S mit csinál becses felesége?
És a kiesikék? jó nagyok már?
No, gyerünk drága szép honpolgár;
Forduljon hát beljebb kegyelmed!

Választó:

Énnekem ugyan hizeleghet!

Bizottság:

No-no, mucus, picike bogár,
Én mondom, hogyha bejön, jól jár:
Im fluszpapirba csomagolva,
Adom önnek, tessék, szagolja,
S hogy semmi se nyugtalanítsa,
Vegytisztán és szagtalanítva.
Adom önnek, no, krisztigott:
A titkos választójogot.

Választó:

Minek a nadrág a tehénnek,
Vendégoldal göncölszekérnek,
Minek az ökörnek a farka,
Minek zsidónak szentelt barka,
Mi egyszerű szegényke gójok:
Minek nekünk a választójog?

Bizottság:

De szent polgári kötelesség! . .

Választó:

No, abba is a fene essék.
De mert kínál ily szives szóval,
Isten neki!

Bizottság:

Igy, így, szép polgár!

Választó:

Ide hát azzal a — foglalóval!

Bizottság:

Foglalót mond ön? Foglalo?
Hát az vajjon mi fajta ló?

Választó:

Csak semmi, semmi álszemérem,
Hiszen mi értjük egymást kérem.
Tudjuk, hogy mért titkos a titkos:
Titok legyen, hogy kinek mit hoz!

Bizottság:

Tehát ön azt hiszi . . .

Választó:

Hogy mit hiszek megmondom aztán,
Csak azt a foglalót lássam mán,
A foglalót, a foglaloéskát,
Nem keveset, sőt inkább jóéskán.
Amióta hordom az ingem,
Öregapám se szavalt ingyen,
Ha titkos, hát jó, legyen titkos,
Titokba tartom majd, hogy mit hoz.
Nélkülem nem liszta a liszta:
Hol az a kis pénz! Ez a tiszta!

Bizottság:

Ó tempóra, ó immortálesz!

Az Ur szava:

Mondottam: tiszta választás lesz!

(GYG.)

Barackvásár.

A jó tanyai gazdasszony barackot
hozott a piacra, hogy eladja, megkér-
dezi egy barackot szedő új honpolgár:

— Hogyadja a barackot?

— 7 krajcárért.

— Adok én magának 8-at.

— Igen? maga többet ad, mint a
mit én kérek?

— Igen, de — fillért?

A csók után.

— Ugy-e elveszel édes?

— Ugyan drágám, hogy beszélhetsz ilyenkor házasságot? Ez olyan, mintha étkezés közben az emésztést emlegetnéd.

Makói aktualitások.

Rovatvezető: eszed TOKODI GÁSPÁR.

Párolog az aszfalt helye
Por van az utcákon,
Két lépésről alig ha látsz
Levelet a fákon.
Végig gurul egy-két kocsi
Ilyen mondják tiz van,
S azért gurul, hogy locsoljon,
Mert gyomrában víz van.
Ha sok vizet adnak neki
A gyomrát elrontja,
Ha meggyógyul a vizet meg
Már nagyon is ontja.
Mikor beteg, olyan por van
Szedheted kosárba,
De hogyha jó, jól vigyázz,
Hogy be ne fulj a sárba.

*

Egy ember állt a piacon
Egy ember állt a járdán
Láttam, hogy csépelni megy,
Mert volt vele egy járgány.
De az eső csak esett
S nem akart megállni
Az ember az ég felé
Elkezd kiabálni:
Kérdeztem, hogy mit csinál

És mért a gyalogjárón
„Felebbezek Istenhez,
Mert ez divat Makón.“

*

Nem tudnak már Makón semmit
Se leülni, se felállni.
De mi szomorubb még ennél,
Nem tudnak megborotválni.
Borbélyom, te kövér szépség,
Ki arcomat levakarod,
Vigyázz máskor, hogy torkomba
Könyökig ne menjen karod.
Vigyázz kérlek, hogy a habbal
Ne lakass jól mindig engem.
A cukrásznak is kell élni,
Ezt neked hányszor kell zengnem.
Arról most nem is beszélek,
Hogy füleimet mért kened be,
Mikor ott nem is borotválsz
S mért huzod a hajamat te?
„Panaszkodnék de nincs kinek“
Jobban szeretlek a töknél...
Azért is nem merek szólni,
Legközelebb még kilöknél!

Ez is ok.

— Félek, hogy a háziur megint
stájgerolni fog!
— De miért?
— Az adóvégrehajtó elvitte minden
butoromat és ezzel a lakás tágabb lett!

Adóvető nagybizottság.

Felednélek, felednélek,
De nem tudlak feledni;
Adóvető nagybizottság,
Lehet téged szeretni?
Elátkozom ezerszer is
A te szörnyü préсед,
Hej de soha, de sohasem
Feledlek el téged.

Adóvető nagybizottság,
Elbántál a zsebemmel;
Nem is tudom mit csináljak
Rajta támadt sebemmel.
Fölkeresek minden doktort,
Háthogyha van írja;
Mert amit ti rám raktatok,
A Rotschild se bírja.